

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଯେତେ ଯେତେ ବାବାଞ୍ଜର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବ, ପବିତ୍ର ହେବ ସେହି ଅନୁସାରେ ହିଁ ପାରଲୌକିକ ମାତା-ପିତାଞ୍ଜର ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳିବ ଏବଂ ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳିବା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ସଦା ସୁଖୀ ହୋଇଯିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବା ସବୁ ପିଲାଞ୍ଜକୁ କେଉଁ ଶ୍ରୀମତ ଦେଇ କୁକର୍ମରୁ ନିବୃତ୍ତ କରୁଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ବାବା ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ତୁମ ନିକଟରେ ଯାହା ବି ଧନ-ସମ୍ପଦତି ଆଦି ରହିଛି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ତୁମେ ନିଜ ପାଖରେ ରଖ କିନ୍ତୁ ଟ୍ରଷ୍ଟଟୀ ଅର୍ଥାତ୍ ନିମିତ୍ତ ହୋଇ ରୁହ । ତୁମେମାନେ କହି ଆସିଛ ହେ ଭଗବାନ— ଏହି ସବୁ କିଛି ଆପଣଞ୍ଜର । ଭଗବାନ ହିଁ ସନ୍ତାନ ଦେଇଛନ୍ତି, ଧନ-ସମ୍ପଦତି ଦେଇଛନ୍ତି, ଏବେ ଭଗବାନ କହୁଛନ୍ତି ଏହି ସବୁଥିରୁ ବୁଦ୍ଧିର ସମ୍ବନ୍ଧ ତୁଚ୍ଛ ନିମିତ୍ତ ହୋଇ ରୁହ, ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲି ଡେବେ ତୁମ ଦ୍ଵାରା କୌଣସି ବି କୁକର୍ମ ହେବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଶରେଷ୍ଠ ହୋଇଯିବ ।

ଗୀତ:- ଲେ ଲୋ ଦୁଆୟେଁ ମାଁ ବାପ କୀ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଆମର ମୁଖ ଖୋଲୁ ନାହିଁ, ଆମେ ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଇ ପାରୁନାହିଁ—ସେମାନଙ୍କୁ ସେଗୁଡ଼ିର ସମ୍ଭାଳି ଥିବା ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଇବା କିପରି ଶିଖାଇବେ, ସେହି କଥା ଶିବବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଚିତ୍ତ ଦେଖାଇ ବୁଝାଇବା ତ ବହୁତ ସହଜ । ଛୋଟ ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଚିତ୍ତ ଦେଖାଇ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ ନା । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ— କେହି ବି ଆସି କଲାସରେ ବସିଯିବେ ଏବଂ ତୁମେ ମୁରଲୀ ଶୁଣାଇବା ଆରମ୍ଭ କରିଦେବ, ନା । ପରଥମେ ତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ପିଲାମାନେ ଗୀତ ତ ଶୁଣିଲେ— ଗୋଟିଏ ହେଲେ ପାରଲୌକିକ ମାତା-ପିତା, ଯାହାଞ୍ଜକୁ “ତୁମ ମାତ୍ ପିତା” କହି ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ସୃଷ୍ଟିର ରଚୟିତା । ତେବେ ମାତା-ପିତା ତ ନିଶ୍ଚିତ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ଦୁନିଆଁ ହିଁ ରନ୍ଧା କରିବେ । ସତ୍ସମୁଗରେ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟବାସୀ ହିଁ ଜନ୍ମ ନେବେ । ଯେହେତୁ ଏଠିକାର ମାତା-ପିତାମାନେ ନିଜେ ନରକବାସୀ ଅଟନ୍ତି ତେଣୁ ସେମାନେ ନରକବାସୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଜନ୍ମ ଦେଉଛନ୍ତି । ଗୀତରେ କୁହାଯାଇଛି-- ମା-ବାପାଞ୍ଜର ଆଶୀର୍ବାଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିନିଅ... ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାତ୍-ପିତା ତ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଉନାହାନ୍ତି । ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟବାସୀମାନେ ହିଁ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଇଥାନ୍ତି ଯାହାକି ଅଧାକଳ୍ପ ପରମ୍ପରାତ ଚାଲିଥାଏ । ପୁଣି ଅଧାକଳ୍ପ ପରେ ସେମାନେ ଶ୍ରାବିତ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଭିଶପ୍ତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ତେବେ ସେମାନେ ନିଜେ ମଧୁ ପିତ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧୁ ପିତ୍ତ କରିଦିଅନ୍ତି । ଏହାକୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ତ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଅଭିଶପ୍ତ ଦେଇ ଦେଇ ଭାରତବାସୀ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅଭିଶପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, କେତେ ଦୁଃଖରେ ଅଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ପାରଲୌକିକ ମାତା-ପିତାଞ୍ଜକୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ମାତା-ପିତା ଆସି ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପାଠପଢ଼ାଇ ପଢ଼ିତରୁ ପାବନ କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ହେଲା ଆସୁରୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ, ରାବଣ ରାଜ୍ୟ । ସେଠାରେ ହେଲା ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ, ରାମରାଜ୍ୟ । ରାବଣର ଜନ୍ମ ମଧୁ ଭାରତରେ ହେଉଛି । ଶିବବାବା ଯାହାଞ୍ଜକୁ ରାମ କୁହାଯାଉଛି, ତାଞ୍ଜର ଜନ୍ମ ମଧୁ ଭାରତରେ ହେଉଛି । ତୁମେମାନେ ଯେତେବେଳେ ବାମନାବତରେ (ବିକାର ମାରଗରେ) ଯାଉଛ ସେତେବେଳେ ଭାରତରେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ତେଣୁ ଭାରତକୁ ହିଁ ରାମ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଆସି ପଢ଼ିତରୁ ପାବନ କରୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ରାବଣ ଯେତେବେଳେ ଆସୁଛି ସେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପଢ଼ିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧୁ କରୁଛନ୍ତି ରାମ ବି ଯାଉଛନ୍ତି, ରାବଣ ବି ଯାଉଛି ଯାହାକି ବହୁତ ବଡ଼ ପରିବାର ଥିଲା । ରାମଞ୍ଜର ପରିବାର ତ ବହୁତ ଛୋଟ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଧର୍ମ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ, ସମସ୍ତଞ୍ଜର ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ବାକି ତୁମେ ଦେବୀ ଦେବତାମାନେ ହିଁ କେବଳ ରହିବ । ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେଉଁମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଛ ସେହିମାନେ ହିଁ ସତ୍ସମୁଗକୁ ସ୍ଵାଧୀନାନ୍ତର ହୋଇଯିବ । ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ମାତା-ପିତାଞ୍ଜର ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳୁଛି । ମାତା-ପିତା ତୁମକୁ ସ୍ଵାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ମାଳିକ କରୁଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ତ କେବଳ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ କଳିଯୁଗରେ କେବଳ ଦୁଃଖ ହିଁ ରହିଛି, ସବୁ ଧର୍ମର ଲୋକେ ଦୁଃଖରେ ଅଛନ୍ତି । କଳିଯୁଗ ଯିବା ପରେ ପୁଣି ସତ୍ସମୁଗ ଆସିବ । କଳିଯୁଗରେ କେତେ ଜେର ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ସତ୍ସମୁଗରେ ତ ଏତେ ମନୁଷ୍ୟ ନଥିବେ । ଏଠାରେ ଯେତିକି ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବେ ସେଠାରେ ସେହିମାନେ ହିଁ ଦେବତା ହେବେ । ତାହା ମଧୁ ଚ୍ଚରେତା ଯୁଗ ଶେଷ ପରମ୍ପରାତ ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଚାଲିବେ । କହୁଛନ୍ତି ଖୀଷ୍ଟଞ୍ଜର ତିନି ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ସତ୍ସମୁଗ ଥିଲା । ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପୂର୍ବ ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ପର କୁହାଯାଉଛି ନା । ସତ୍ସମୁଗରେ ତ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ, ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ ହେବ । ସେଠାରେ ମନୁଷ୍ୟ ମଧୁ ଅଳ୍ପ ଥିବେ । କେବଳ ଭାରତ ହିଁ ଥିବ, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ନଥିବ । କେବଳ ସୁରମ୍ଭବଂଶୀମାନେ ହିଁ ଥିବେ, ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ମଧୁ ନଥିବେ । ସୁରମ୍ଭବଂଶୀଞ୍ଜୁ ଭଗବାନ ଭଗବତୀ କୁହାଯାଇପାରିବ କାରଣ ସେମାନେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟନ୍ତି ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ପଢ଼ିତ-ପାବନ ତ ଏକମାତ୍ର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । (ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଚିତ୍ର ଆଡ଼କୁ ଇଙ୍ଗିତ କରି ବାବା କହିଲେ) ଦେଖ, ଶିବବାବା ଉପରେ ଅଛନ୍ତି । ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଞ୍ଜ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ସ୍ଵାଧୀନାର କାର୍ଯ୍ୟ କରାଉଛନ୍ତି । ଏବେ

ତୁମେମାନେ ପାଠ ପଢ଼ୁଛ । ଯେତେବେଳେ ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିବ ସେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ରହିବେ ନାହିଁ । ପୁଣି ଅଧାକଳ୍ପ ପରେ ବୃଦ୍ଧ ହୋଇଚାଲିବ । ଉପରୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଆସିବାକୁ ଲାଗିବେ, କ୍ଷତରିଷ୍ଟ ବର୍ଣ୍ଣର ଆତ୍ମାମାନେ ବୈଶ୍ଣବବର୍ଣ୍ଣକୁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯିବେ ତେଣୁ ଜୀବାତ୍ମା ବା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ବଢ଼ି ଚାଲିବ । ସତ୍ୟଯୁଗ ଆରମ୍ଭରେ ମାତ୍ର ୯ ଲକ୍ଷ ରହିବେ, ତାପରେ ପୁଣି କୋଟି କୋଟି ସଂଖ୍ୟାରେ ବୃଦ୍ଧ ହୋଇ ଚାଲିବେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଭାରତ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ଥିଲା, ଏବେ ଭରଷାଚାରୀ ହୋଇଯାଇଛି । ଏମିତି ବି ନୁହେଁ ଯେ ସବୁ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀମାନେ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ହୋଇଯିବେ । ଦୁନିଆରେ ତ କେତେ ଜେର ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଭରଷାଚାରୀରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ହେବା ପାଇଁ କେତେ ମେହନତ କରିବା ପାଇଁ ପଡ଼ୁଛି । ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ହେବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁ କରୁ ବିକାରର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ ବାରମ୍ବାର ଭରଷାଚାରୀ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ କଳାରୁ ଗୋରା କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛି, ତୁମେ ପୁଣି ଥରକୁ ଥର ତଳକୁ ଖସି ପଡ଼ୁଛ । ବେହଦର ପିତା ତ ସିଧା କଥା କହୁଛନ୍ତି । ସେ କହୁଛନ୍ତି ଏଭଳି କୁଳର କଳତ୍ତ୍ୱ କାହିଁକି ହେଉଛି ? କଳା ମୁହଁ କରି ଦେଉଛି ! କ'ଣ ତୁମେ ଗୋରା (ପବିତ୍ର) ହେବ ନାହିଁ ? ତୁମେ ତ ଅଧାକଳ୍ପ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଥିଲ ତାପରେ ତୁମର କଳା କମି କମି ଗଲା । କଳିଯୁଗ ଶେଷରେ ତ ତୁମର କଳା ବିଲକୁଲ୍ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେବଳ ଏକମାତ୍ର ଭାରତ ହିଁ ଥିଲା, ଏବେ ତ ସବୁ ଧର୍ମ ଅଛି । ବାବା ଆସି ପୁନର୍ବାର ସତ୍ୟଯୁଗୀ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ହେବା ଦରକାର । ତେବେ କିଏ ଆସି ତୁମକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ କରୁଛନ୍ତି ? ବାବା ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ଗରିବମାନଙ୍କର ବନ୍ଧୁ । ଏଠାରେ କୌଣସି ଟଙ୍କା ପଇସାର କଥା ନାହିଁ । ବେହଦର ପିତାତ୍ତ୍ୱ ନିକଟକୁ ତୁମେମାନେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେବା ପାଇଁ ଆସୁଛ ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ଲୋକମାନେ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ସେଠାକୁ କାହିଁକି ଯାଉଛ । କେତେ ପ୍ରକାରର ବିଘ୍ନ ପକାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ, ଏହି ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞରେ ଅସୁରମାନଙ୍କର ବିଘ୍ନ ବହୁତ ପଡ଼ୁଛି । ଅବଳା (ମାତା-କନ୍ୟା) ମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର ବହୁତ ହେଉଛି । କେଉଁଠି କେଉଁଠି ସ୍ତ୍ରୀମାନେ ମଧ୍ୟ ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ହଇରାଣ କରୁଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ତ ବିକାର ପାଇଁ ବିବାହ କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ କାମ ଚିତାରୁ ବାହାର କରି ଜ୍ଞାନ ଚିତା (ଅଗ୍ନି)ରେ ବସାଇଛନ୍ତି । ଏହା ତାତ୍କାଳିକ ଜନମ-ଜନମାନତର କଣ୍ଠରାକ୍ଷ (ଠିକା) । ଏହି ସମୟରେ ତ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ ହିଁ ଚାଲିଛି । ସରକାର ମଧ୍ୟ କେତେ ସବୁ ଉତ୍ସାହପୂର୍ବକାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ କରୁଛି । ପ୍ରତିବର୍ଷ ରାବଣକୁ ଜଳାଉଛନ୍ତି, ସେହି କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ଲୋକ ଯାଇଥାଆନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ରାବଣ ପୁଣି କେଉଁଠି ଆସିଲା ? କିନ୍ତୁ ରାବଣର ଜନମ ତ ୨୫୦୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ହୋଇସାରିଛି । ରାବଣ ହିଁ ସମସ୍ତତାଙ୍କୁ ଶୋକ ବାଟିକାରେ ବନ୍ଦୀ କରିଦେଇଛି । ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖୀ ହିଁ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ରାମ ରାଜ୍ୟରେ ସମସ୍ତେ ସୁଖୀ ହିଁ ସୁଖୀ ଥାନ୍ତି । ଏବେ ହେଉଛି କଳିଯୁଗର ଶେଷ ସମୟ । ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ସମୟରେ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଗଲାଣି । ଯେହେତୁ ଏତେ ସବୁ କୋଟି କୋଟି ଲୋକ ମରିବେ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଯୁଦ୍ଧ ଲାଗିବ ନା! ସୋରିଷ ଭଳି ସମସ୍ତେ ପେଶି ହୋଇଯିବେ । ଏବେ ତ ଦେଖୁଛ କିପରି ଏହାର ପ୍ରସ୍ତୁତି କାର୍ଯ୍ୟ ଚାଲିଛି । ବାବା ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଆଉ କେହି ବି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ, କେବଳ ବାବା ହିଁ ଆସି ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପାବନ କରୁଛନ୍ତି । ସଦଗତି କର୍ତ୍ତା ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ସମସ୍ତତାଙ୍କର ସଦଗତି ହିଁ ହୋଇଥିବ । ସେଠାରେ କୌଣସି ଗୁରୁ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ହେଉଛ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣତ୍ତ୍ୱ ଭିତରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ବିଲକୁଲ୍ ରହିବ ନାହିଁ । ତେବେ ପୁଣି ଏହି ଜ୍ଞାନ ପରମପରାରୁ କିପରି ପ୍ରଚଳିତ ହେବ । ଏବେ ହେଉଛି କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତିମ ସମୟ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜଧାନୀର ସ୍ଥାପନାକର୍ତ୍ତା ବାବାତ୍ତ୍ୱ ଏବଂ ତାତ୍କାଳିକ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମନେ ପକାଅ । ତା' ସହିତ ପବିତ୍ର ତ ନିଶ୍ଚିତ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କାରଣ ତାହା ହେଉଛି ପାବନ ଦୁନିଆ, ଏହା ହେଉଛି ପତିତ ଦୁନିଆ । ପାବନ ଦୁନିଆ ସତ୍ୟ, ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ କଂସ, ଜରାସନ୍ଧ, ହିରଣ୍ୟ କସ୍ୟପ ଆଦି ଅସୁରମାନେ ନଥାନ୍ତି । କଳିଯୁଗର କଥାକୁ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି । ଶିବବାବା କଳିଯୁଗର ଶେଷ ସମୟରେ ଆସିଛନ୍ତି । ଆଜି ଶିବବାବା ଆସିଛନ୍ତି ପୁଣି କାଲି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଆସିବେ । ତେବେ ଶିବବାବା ଏବଂ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣତ୍ତ୍ୱର ପାର୍ବତ୍ୟ ମିଶାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଶିବଭଗବାନୁବାର— ତାତ୍କାଳିକ ଦ୍ୱାରା ପାଠ ପଢ଼ି କୃଷ୍ଣତ୍ତ୍ୱର ଆତ୍ମା ଏହି ପଦକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛି । ସେମାନେ ପୁଣି ଭୁଲ କ୍ରମେ କୃଷ୍ଣତ୍ତ୍ୱର ନାମକୁ ଗୀତାରେ ଲେଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହି ଭୁଲ୍ ପୁଣି ମଧ୍ୟ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟ ଭରଷାଚାରୀ ହେଲେ ସିନା ବାବା ଆସି ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ କରିବେ! ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀମାନେ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭରଷାଚାରୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଉପରେ ବୁଝାଇବା ତ ବହୁତ ସହଜ । କଳ୍ପ ବୃକ୍ଷର ଚିତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଯାଇଛି— ବୃକ୍ଷର ତଳେ ତୁମେମାନେ ରାଜଯୋଗର ତପସ୍ୟା କରୁଛ, ଉପରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣତ୍ତ୍ୱର ରାଜ୍ୟର ଦୃଶ୍ୟ ରହିଛି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ମୂଳରେ ବସିଛ, ବୃକ୍ଷର ମୂଳଦୁଆର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଆମେ ପୁଣି ସୂକ୍ଷ୍ମବଂଶୀ କୁଳକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ବୈକୁଣ୍ଠକୁ ଯିବୁ । ତ୍ରେତାଯୁଗର ରାମରାଜ୍ୟକୁ ବୈକୁଣ୍ଠ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ବୈକୁଣ୍ଠ ତ କୃଷ୍ଣତ୍ତ୍ୱର ରାଜ୍ୟକୁ କୁହାଯାଏ ।

ଏବେ ତ ତୁମମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ବହୁତ ମନୁଷ୍ୟ ଆସିବେ । ପ୍ରଦରଶନୀଗୁଡ଼ିକ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ତୁମର ନାମ ବିଖ୍ୟାତ ହେବ । ପରସ୍ପରକୁ ଦେଖି ବୃଦ୍ଧ ହୋଇ ଚାଲିବେ । ବାବା ଆସି ଏହି କଥା ସବୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଚିତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ଦେଖାଇ କାହାକୁ ବି ବୁଝାଇବା ବହୁତ ସହଜ । ସତ୍ୟଯୁଗର ସ୍ଥାପନା ତ ଭଗବାନ ହିଁ ଆସି କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସିଏ ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଶ୍ୟାମଳ (ପତିତ)ରୁ ଗୋରା (ପବିତ୍ର) କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ କୃଷ୍ଣତ୍ତ୍ୱର ରାଜଧାନୀର ବଂଶାବଳୀ ମଧ୍ୟ ଅଟ, ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ଅଟ । ବାବା ଏସବୁ କଥା ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ନିରାକାର ଶିବବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି—ତୁମେମାନେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏହା ହେଉଛି ଆତ୍ମିକ

ତୀର୍ଥଯାତ୍ରା । ହେ ଆତ୍ମାମାନେ ତୁମେ ନିଜର ଶାନ୍ତିଧାମ, ନିର୍ବାଣଧାମକୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ସଞ୍ଚାରଗର ସମ୍ପଦତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ସଂଗମଯୁଗରେ ଅଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେ ପକାଇବା ସହିତ ନିଜର ସମ୍ପଦତିକୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ସେଠାକୁ (ସଞ୍ଚାରକୁ) ଆସିଯିବ । ଯେଉଁମାନେ ଯେତେ ମନେ ପକାଇବେ ଏବଂ ପବିତ୍ର ରହିବେ ସେମାନଙ୍କୁ ସେତେ ଉଚ୍ଚପଦ ମିଳିବ । ତୁମକୁ କେତେ ବଡ଼ ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳୁଛି— ଧନବାନ ଭବ, ପୁତ୍ରବାନ ଭବ, ଆୟୁଷ୍ୟମାନ ଭବ । ତେଣୁ ଦେବତାମାନେ ଦୀର୍ଘାୟୁ ଅଟନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତକାର ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ ଯାହାକି ଏବେ ମୁଁ ଏହି ଶରୀରକୁ ଛାଡ଼ି ପୁନର୍ବାର ଶିଷୁ ସନ୍ତାନ ହେବି । ତେବେ ଏହି କଥା ତୁମ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଆସିବା ଦରକାର ଯେ— ମୁଁ ଆତ୍ମା ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ଛାଡ଼ି ଗର୍ଭରେ ରହିବି । ତେବେ ଯାଇ ଅନ୍ତିମ ସମ୍ପ୍ରତି ଅନୁସାରେ ତୁମର ଗତି (ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମ) ହେବ । ଏଠାରେ ବୁଢ଼ା ହୋଇ ରହିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଛୋଟ ପିଲା କାହିଁକି ନ ହେବା । ଆତ୍ମା ଯେତେବେଳେ ଏହି ଶରୀର ସହିତ ରହିଥାଏ ସେତେବେଳେ ହିଁ କଷ୍ଟର ଅନୁଭବ କରିଥାଏ । ଆତ୍ମା ଯେତେବେଳେ ଶରୀରଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇଯାଏ ସେତେବେଳେ ଆଉ କୌଣସି କଷ୍ଟର ଅନୁଭବ ହୋଇନଥାଏ । ତେବେ ଶରୀରଠାରୁ ଅଲଗା ହେବା ମାତ୍ରକେ କଷ୍ଟରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ଆମକୁ ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ମୂଳବତନ (ଶାନ୍ତିଧାମ)ରୁ ବାବା ଆମକୁ ସାଥୀରେ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଏହା ତ ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ । ଏବେ ଆମେ ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଯିବା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ନେଇଯାଉଛି । ଏଠାରେ ଯେତେ ବି ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତିଧାମକୁ ଯିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ତୁମେ ମୋତେ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିଯିବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଯଦି ଭୋଜନ କରିବ ତେବେ ତୁମକୁ ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ମିଳିବ । ଅଗରୀରୀ ଅବସ୍ଥାରେ ରହି ଯଦି ତୁମେ ଆରୁରୋଗ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଚାଲି ଚାଲି ଯିବ ତେବେ ତୁମକୁ ଟିକିଏ ବି କଲାନତ ଲାଗିବ ନାହିଁ । ବାବା ଆରମ୍ଭ ସମୟରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହି ଅଭ୍ୟାସ କରାଉଥିଲେ । ଭାବୁଥିଲେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମା ତେଣୁ ବହୁତ ହାଲୁକା ହୋଇ ଚାଲିପାରୁଥିଲେ ଟିକିଏ ବି କଲାନତି ଲାଗୁନଥିଲା । ଶରୀର ବିନା ତୁମେ ଆତ୍ମା ତ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିପାରିବ । ଏଠାରେ ଗୋଟିଏ ଶରୀରକୁ ଛାଡ଼ି ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ମଧ୍ୟରେ ଯାଇ ଲକ୍ଷ୍ମଣରେ ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମ ନେଇଥାନ୍ତି । ଆତ୍ମା ଭଳି ତୀବ୍ରଗତିଶୀଳ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପଦାର୍ଥ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ମୁଁ ତୁମକୁ ସାଥୀରେ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ଏବେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏବେ ତୁମକୁ ବାସ୍ତବ ରୂପରେ ବେହଦର ପାରଲୌକିକ ପିତାଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ନିଜର ଧନ ସମ୍ପଦତି ସବୁ କିଛି ନିଜ ପାଖରେ ରଖ କିନ୍ତୁ କେବଳ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଚାଲ । ତୁମେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ କହିଆସିଛ— ହେ ଭଗବାନ, ଏହି ସବୁ କିଛି ଆପଣଙ୍କର । ଭଗବାନ ହିଁ ସନ୍ତାନ ଦେଇଛନ୍ତି, ଭଗବାନ ହିଁ ଧନ-ସମ୍ପଦତି ଦେଇଛନ୍ତି । ଆର୍ତ୍ତା, ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଭଗବାନ ଆସି କହୁଛନ୍ତି, ଏହି ସବୁଥିରୁ ବୁଝିବେ ମୋହ ତୁଟାଇ ତୁମେମାନେ ଚରଷ୍ଟ ଅର୍ଥାତ୍ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଚାଲ । ଯଦି ତୁମେ ଶରୀମତରେ ଚାଲିବ ତେବେ ଯାଇ ବାବା ଜାଣିବେ । ତୁମେ କୌଣସି କୁକର୍ମ କରୁନାହିଁ ତ! ତେବେ ଶରୀମତରେ ଚାଲିବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁମେମାନେ ଶ୍ରେଷ୍ଠାଚାରୀ ହୋଇପାରିବ । ଆସୁରୀ ମତରେ ଚାଲିବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁମେମାନେ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ହୋଇଯାଇଛ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାରୀ ହେବା ପାଇଁ ଅଧାକଳ୍ପ ଲାଗିଯାଇଛି । ପ୍ରଥମେ ୧୬ କଳାରୁ ୧୪ କଳା ହେଉଛି, ପୁଣି ଧୀରେ ଧୀରେ କଳା କମି କମି ଯାଇଛି, ତେଣୁ ଏଥିରେ ସମୟ ଲାଗିଛି ନା । ଆର୍ତ୍ତା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଚାଲିବା ବୁଲିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଅଗରୀରୀ ହେବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ସମ୍ପ୍ରତିରେ ହିଁ ଭୋଜନ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ମାତା-ପିତାଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦ ନିଶ୍ଚିତ ନେବାକୁ ହେବ । ଚରଷ୍ଟା ହୋଇ ରହିବାକୁ ହେବ । ନିଜ ଦ୍ଵାରା ଯେପରି କୌଣସି ବି କୁକର୍ମ ନହେଉ, ସେଥିପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:-

ଦ୍ଵିତୀୟ ସଞ୍ଚାର ହୋଇ କର୍ମର ଗହନ ଗତିକୁ ଜାଣି କର୍ମ କରୁଥିବା କର୍ମବନ୍ଧନ ମୁକ୍ତ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

କେହି କେହି ସନ୍ତାନ ଅଭିମାନରେ ଆସି ସବୁ କିଛି ଛାଡ଼ି ସବୁଥିରୁ ନିବୃତ୍ତ ରହି ଶାରୀରିକ ହିସାବରେ ମଧ୍ୟ ଅଲଗା ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ମନର ହିସାବ-କିତାବ ଥିବା କାରଣରୁ ମନ ବାରମ୍ବାର ସେହି ଆଡ଼କୁ ଟାଣି ହୋଇଥାଏ । ବୁଝି ବାରମ୍ବାର ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଥାଏ, ତେଣୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ବିଘ୍ନ ପାଲଟିଯାଏ । ସେଥିପାଇଁ ଯଦି କାହାଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହିବାର ଅଛି ତେବେ ପ୍ରଥମେ ନିମିତ୍ତ ଆତ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ପରାମର୍ଶ ନିଅ କାରଣ ଏହା ହେଉଛି କର୍ମ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ । ତେଣୁ ଜବରଦସ୍ତି ଭାବରେ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ତୁଟାଇ ଦେବା ଦ୍ଵାରା ମଧ୍ୟ ମନ ବାରମ୍ବାର ଆକର୍ଷିତ

ହୋଇଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ଉଠାନ ସ୍ୱତ୍ୱରୁପ ହୋଇ କର୍ମ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ଅର୍ଥାତ୍ କର୍ମର ଗହନଗତିକୁ ଜାଣ ଏବଂ ନିମିତ୍ତ ଆତ୍ମାତ୍ମକାରୀ ପରାମର୍ଶ ନିଅ ତେବେ ସହଜରେ କର୍ମବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ସର୍ବଦା ନିଜର ସ୍ୱାମୀନର ଆସନ ଉପରେ ସ୍ଥିତ ରୁହ ତେବେ ମାୟା ତୁମ ନିକଟରେ ଆତ୍ମ ସମର୍ପଣ କରିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****